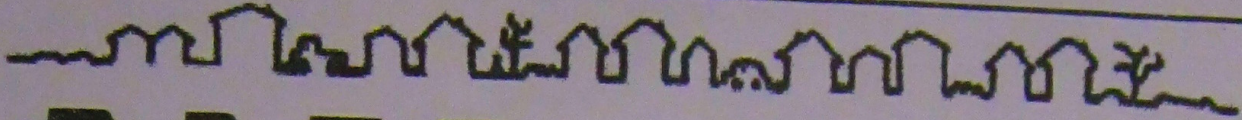

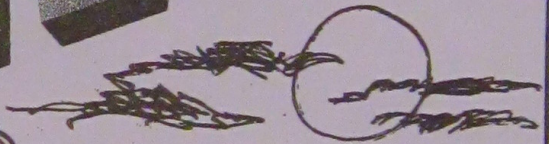
א. 017

7.5.04

כּוּפְרֵי הַדָּבָר

Revival

יומנו *pen in fe*

סיפור בהמשכים

פרק ו'

חקציר הפרקים הקודמים:

בן המשק שוכב בבית חולים לאחר תאונה עם הטרקטורון

כמו שהרופא הבטיח, כעבור שבוע חזרתי הביתה. למרבה הפתעתי, שער הקיבוץ היה במקומו ופעל כמו חדש (עד הזקן הבא, כמובן). הרופא אמר שעלי לנוח בבית למשך שבוע בלי להתאמץ יותר מדי, עד שאחלים לגמרי. עם יד מגובסת ועשרה תפרים בראשי, החלטתי להתנחל בבית הורי למשך שבוע זה, שלמזלי היה שבוע חג המולד שהוא גם שבוע הכדורגל באנגליה. אין כמו טלוויזיה מסך 29 אינץ', מערכת ספות חדשה מעור וכמובן כדורגל טוב, כדי להפוך את ההחלמה למהירה ביותר.

בבית חיכו לי כל חברי (גם כן חברים), "תודה על הדאגה, בית החולים רחוק, הא?!". כנראה שחברי היחיד הוא יאגי המסכן, שסבל שבוע אצל אבנר. בין כל המבקרים היו גם כמה מהמבוגרים יותר, מהסוג שבא לבדוק אם לאמא שלי יש במקרה את צנצנות הריבה שלהם, ותמיד יש להם את אותם השאלות המעיקות כמו: "מה, צבא כבר לא עושים היום?", "מה עם המשך החיים? אתה פשוט רוצה להישאר כלום כל החיים?"

לאחר חקירה ממושכת הם הלכו סוף סוף, אחרי שמשימתם נכשלה וצנצנות הריבה נותרו אבודות.

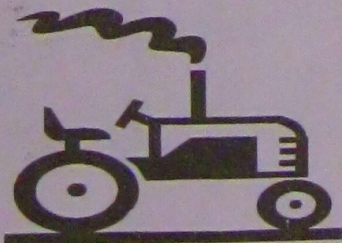
אחרי שבוע של געגועים ליאגי, (לאלכוהול ולסמים, שהתגלו אלי רק בצורת ג'וינט ממוסגר מעל המיטה של אבא שלי שנמצא אצלו כמזכרת מימי Woodstock), החלטתי לתת ביקור פתע לאבנר. נכנסתי, ולהפתעתי הרבה אבנר לא היה שם ולפני שיכולתי אפילו לחשוב עיני השמאלית קלטה אותו בפניה. פלסטיקים חדשים, הגה חדש, גירוז וצמיגים שצועקים "רק לא שקד, רק לא שקד!".

הלכתי למנהל האבוקדו לבקש רשות לקחת את יאגי לסיבוב "For old times sake". הוא הסתכל עלי במבט מופתע וחרד כאחד ואמר משהו שנשמע כמו "ברר... גרר... ארר... נננ... חחח..." אני הנהנתי בראשי כמבין, לקחתי את המפתחות ועליתי על יאגי.

כשהתרחקתי, עוד שמעתי קצת מהצעקות שאף אחד מעובדי האבוקדו לא מבין (גם הוותיקים שבניהם). כשהתחלתי לנסוע, הרגשתי איך הכוח שב לגופי, הייתי בעננים, תרתי משמע (הייתי חייב לעבור בחדרים לעשן איזה ג'וינט), אבל אל דאגה, אני נהג זהיר כידוע לכולם.

כעבור שעה החזרתי את המפתחות לדי שהיה עסוק במשחקים עם טרזן ולא שאל אפילו שאלה אחת.

אחרי הנסיעה הרגשתי נהדר, ועם כוחות מחודשים החלטתי לרדת לאולפן ולבדוק מה קורה שם, כשהגעתי לא האמנתי למראה עיני...

עוד זורמים הימים ודרכי ממשיכה

לא חסר בה צרות ללא חסך בשמחה

ולא פעם נופל משתטח אני אך מעודי לא איחרתי לקום

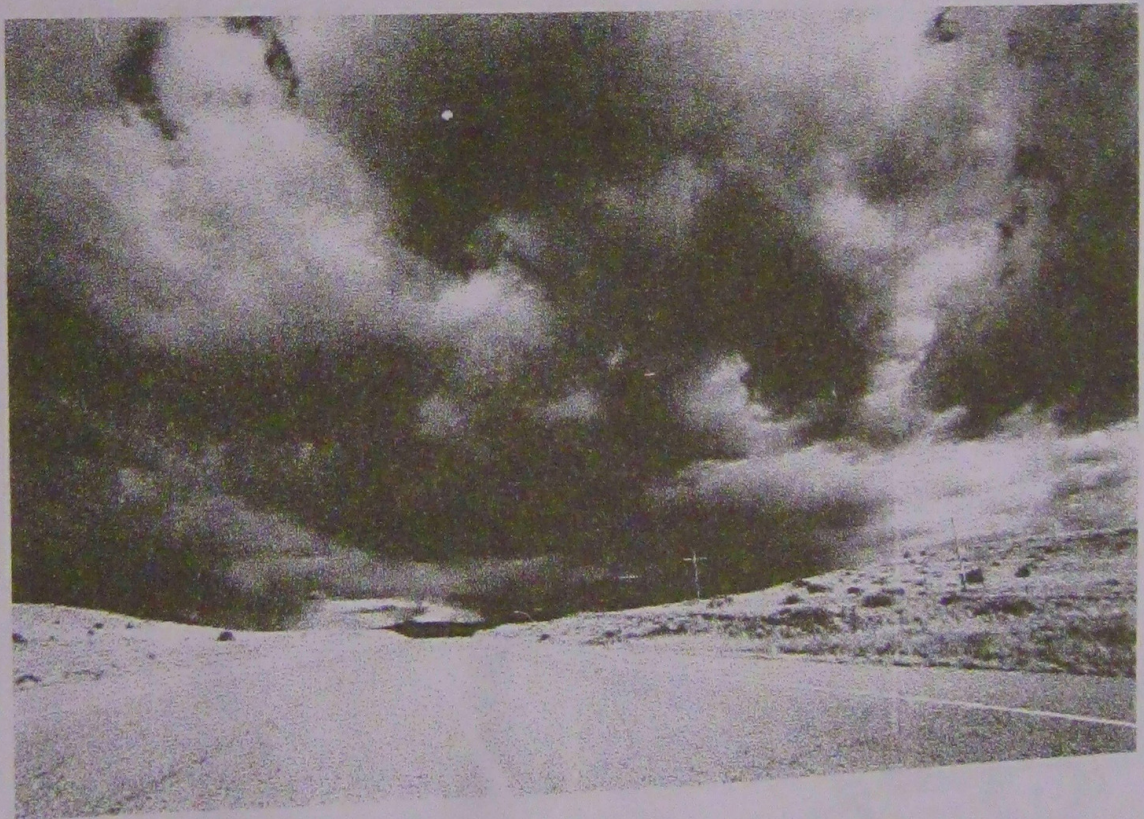
ועייני הברוכות ממשיכות עוד לחוות עת שרגלי את גופי עוד נושאות

וחולפים הנופים העונות משתנות והחום כמו הקור חברך

ואתה, האדם בחיפוש ייעודו עוד יודע שאין היא קצרה

ופגשת נשים אתה זוכר פרצופים, מה יקר מחירן של דרכים

כי שכחת ביתך הוא שכח אותך כי הרחקת והוא השתנה

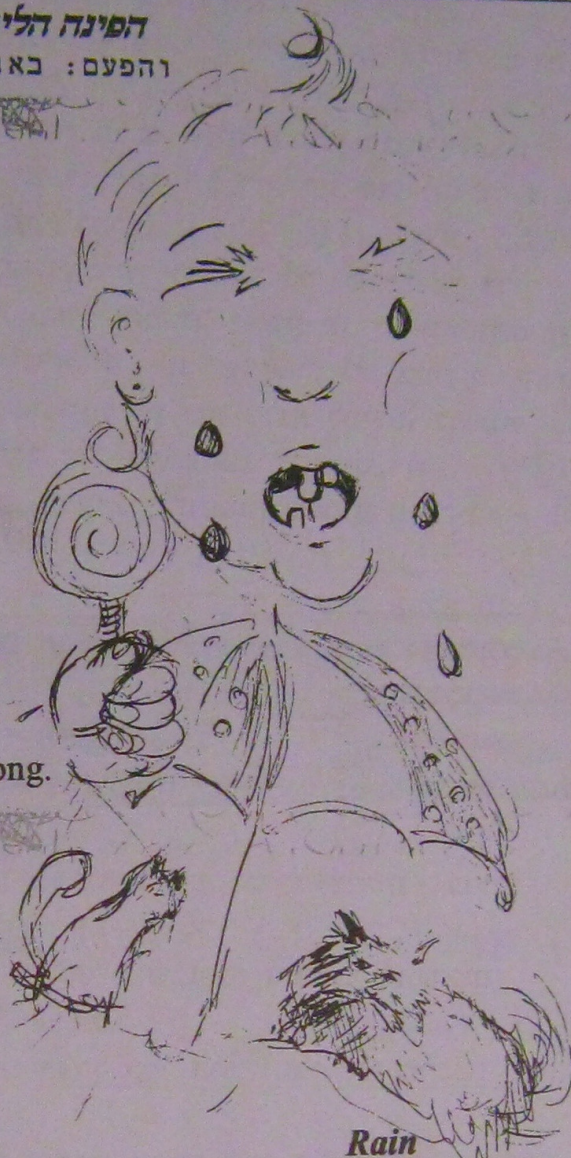
הפינה הלידית
והפעם: באנגלית

I just saw the rising sun.
I just saw a lightning strike.
I just saw the moonlight glow.
I just heard the thunder roar.

I just saw a waking world.
I just saw a dying age.
I just saw a burning candle.
I just saw the end of a day.

I just heard a cow moo.
I just heard a child screaming.
I just heard a bird sing,
And hoped the world will sing along.

I just saw a raging tank.
I just saw a tank made of stone.
I just saw a man flying,
But then I saw just a hand.

Rain

It rained and rained and rained
The average fall was well maintained
And then when the tracks were simply bogs
It started raining cats and dogs
After a drought of half an hour
We had a most refreshing shower
And then most curious thing of all
A gentle rain began to fall
Next day but one was fairly dry
Save for one delude from the sky
Witch wetted the party to the skin
And then at last the rain set in.

עלילות ארי בעיר הגדולה

הבטחתי למלי כמה מילים על העיר הגדולה, אז בואו נראה מה יוצא. בשבילי, בתור אחד שגדל רוב חייו בכפר, כמעט הכל זו חוויה. אני קם בבוקר, עולה על מונית שירות, והיום שלי מתחיל בנסיעה לאורך אלנבי - בן-יהודה.

יש איזושהי הרגשה של צפיפות ובאותו זמן ריחוק. הריחוק הזה הוא בעיני דבר שנשאר במצב די קבוע.

אני יושב ברכב, סביבי בערך 7-8 אנשים ולכל אחד הדבר המשותף הוא המטרה להגיע ליעד.

אני בדרך כלל יושב קרוב לנהג מכמה סיבות:

1. אחד הדברים האהובים עלי זה להקשיב לרדיו של הנהגים. חוץ מזה שהדיבור של הנהגים מאוד משעשע אותי, חשוב לי גם לנסות ולהבין מה שעובר על הנהג בקו 4.
2. היכולת לצאת בקלות רבה מהמונית (מי שהיה במונית שירות אי פעם ומכיר את הגובה שלי יכול להבין למה).
3. אני מקבל בהבנה את תפקידי בתור אחד שיושב קרוב לנהג - להעביר אליו את הכסף.
4. נהגי מוניות שירות הם טיפוס של אנשים שחשוב ללמוד אותם טוב מאוד למען ההישרדות בתל אביב. הטיפוס הזה חוזר על עצמו בהרבה סיטואציות, וכמה שאני מכיר אותם יותר, כך אני יכול להכין את עצמי למצבים שונים.

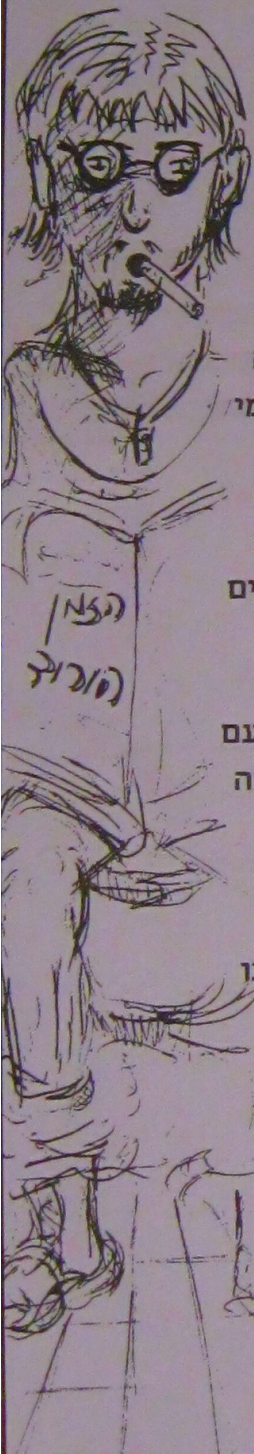
אני רוצה לחזור רגע לריחוק הזה שדיברתי עליו בהתחלה. יוצא לי די הרבה ללכת ברחוב שינקין ושם מרגישים את זה הכי הרבה. אני עובר אנשים שבאים מולי, בוחן אותם, הם בוחנים אותי - והופ, אני כבר לא רואה אותם, וסביר להניח שאני כבר לא אראה אותם יותר. ברגע הזה שאני עובר את האדם הזר, זה הרגע הכי קרוב לביחד שיהיה לי עם אותו הזר. הרגע הזה הוא גם המגבלה של הריחוק, זהו הרגע הכי קרוב שאתה מגיע במצב של ריחוק.

האנשים כאן בתל אביב כל כך רגילים למצב המרוחק הזה שלדעתי בשבילם הוא לא קיים כמו שהוא קיים אצלי.

יום אחד אני הולך ברחוב, עוקב בעיני החומות אחרי איזו כוסית אחת, מולנו עובר מישהו על רולרבליידס, מושיט את ידו לנערה תוך כדי נסיעה והיא לוקחת ממנו הזמנה מסוימת (כמובן שהכל בזמן תנועה).

בשביל שתי הדמויות האלו לא היה שום דבר שונה ובטוח שלא חשוב מספיק כדי לזכור את כל זה כמה שבועות מאוחר יותר.

אבל מה לעשות, אני עמדתי שם כמה שניות בהרהור ואז המשכתי ללכת. כמובן שעד שהתאפסתי איבדתי את החמודונת הקטנה שלי.

אזהרה! : לא לבעלי לב חלש!

איך אני מתגעגע לזה...

אני מתגעגע לשחק עם זה, לדחוף בזה אצבעות (ועוד כמה דברים).

לדחוף את הלשון לזה גם כשיש אנשים באזור.

איך אפשר לפתוח את הבוקר בלי הדבר הורוד, הלח והדביק הזה?

ללקק אותו, ממש לשתות אותו.

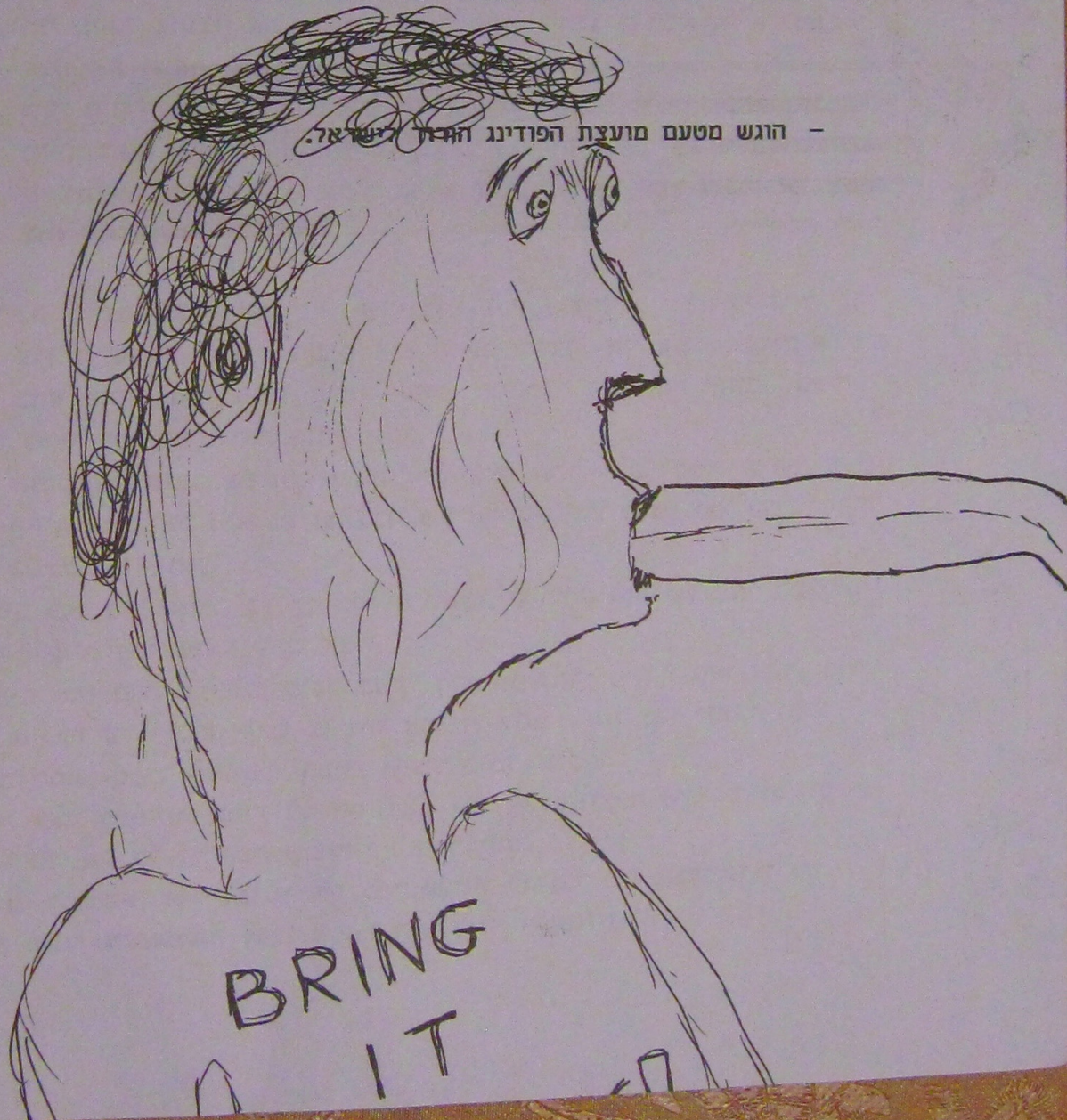
לפעמים, יותר מאדם אחד בו זמנית, אפילו להכניס בזה כפית!

כבר שנים שלא קיבלתי כזה.

מתי? אני שואל אתכם!

מתי יחזור לאלתר הפודינג הורוד של החדר אוכל?!

- הוגש מטעם מועצת הפודינג היחיד בישראל.

חזון הציונות למתגייסו

חזון הציונות שלד,

לקום ולהפריח את השממה

שישמע קול ציפורים במקום דממה

שתהיה לנו מדינה

עם חיוכים בכל פינה

לחבוש, לרפא, להגיש סיוע ולכל צורך לתת מענה

בהרים השמש מלהטת

ואתה חולם על ארץ מושלמת.

ממורדות החרמון ועד סיני נעבוד אותך במחרשות

נפרוש שטיחי פרחים ושבילי עפר להולכים בדרכים

מולדת נייפה אותך עד מאוד.

והזמן עובר...

כך את הצבא תגלה

ותחשוב שאת המוטל עליך אתה ממלא

כך שהיום וגם מחר אתה תרוץ מסביב להר

כן זו התחלה של כל טירון - לזחול על הגחון

ביום תשטוף כלים

ובלילה תשמור בשטחים

תיפצע באימונים כי בצבא לא משחקים

ותאכל חרא כי אנחנו המפקדים.

והזמן עובר...

ופתאום תגלה שזה לא זה

תעשה חושבים פעמיים ותפתח עיניים

ותגלה שבמקום להפריח את השממה

הפכנו אותה לשטחי אש ואזור מלחמה

ובמקום שדות פורחים

בנינו שדות קברים

ואז תבין שאידיאליים...

כל דבר בעולם אם זהב או זפת

נוהגים לעטוף במיני מעטפת

הסחורה מגיעה עטופה, משמע שמבחוץ היא כזו, אך מבפנים אחרת.

ולפעמים גם עשייה ציונית מסתירה מחשבה אגואיסטית, מבחוץ אידיאל ומבפנים -

מי יודע?

כך שאם את/ה רוצה לסיים צבא, עצתי היא:

הסתכלי/י אך ורק בקנקן ומשש/י אותו היטב

כי לא כדאי לך לדעת מה יש בפנים.

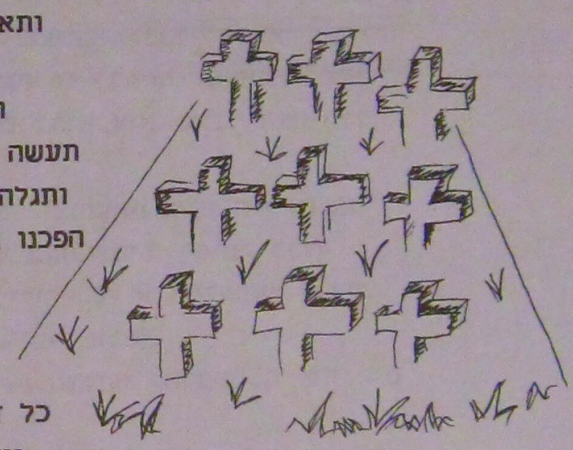
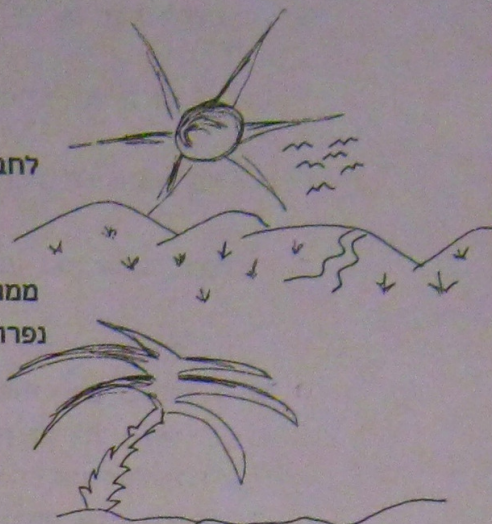
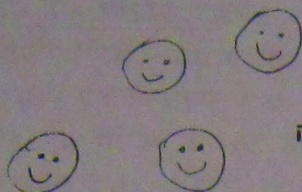
והזמן כבר לא עובר כל כך מהר.

אין דרך שבה אני אוכל להסביר לך, מתגייס

את מה שאני מנסה להסביר, עד שתחווה זאת על גופך.

אז פשוט העצה שנתתי זו דרכי היחידה

להיות יותר אדם ולא חיה.

זה לא יעבור בשקט

מעולם לא נכתב מכתב כה זרוע בחצאי אמיתות והלבנת פנים, דומה כאילו סעיף "א" במסמך שנפתח ב: "הרשה לי לברך" נועד אך ורק להיות הפטיש הנועץ בי את המסמרים אלה שיחברו אותי לצלב. כמעין צלוב מודרני אומלל המואר בספוט במה ענק שזועק לשמיים "אתה לא בסדר"!!!

הרשי לי להזכירך שלכל כותב האמת שלו, לא זאת האובייקטיבית המושלמת (כי אין כזו) אלא סובייקטיבית אך אמיתית באותה המידה. אם אעבור סעיף סעיף על מכתבך האומלל המיותר והמבזה (כן, הוא פוגע בכבודך שלך ולא בשלי) הרי שמספר עניינים צצים ישר אל נגד עיני.

(א) אם כופרי הוא אותו עיתון שוויוני אליו כיוונת אז איך וקרה שמעולם לא גדלה רשימת כותביו אל מעל העשרה הקבועים איזה שוויון יש במספר כה זעום, יתרה על כך כשאני בא לבחון את כותבי העיתון לדורותיו הרי שמעולם לא זיהיתי ולו כותב אחד ממוצא אפרו-ישראלי, פועל תאילנדי, איזה שהוא אדם החורג מהמוצא האשכנזי האליטיסטי ובטח שלא מאותה קבוצת מיעוט כה רחבה של אוכלוסיתנו - "ערבים", אז כשאני חד וברור האם שמת לב איך הצביעות בה את כותבת על שוויון, אחווה ושיתוף בולטת כשביום יום העיתון שבראשו את עומדת, מפלה דווקא את החלשים, הנדכאים ובני המיעוטים הפזורים בקרבנו.

(ב) אם העיניים שלי אי פעם נצצו הרי שזה קרה אך ורק כתוצאה של חום גבוה, דלקת עיניים או השתקפות הפליקר של הפאב במשקפי. ובכלל הביטוי "עיניים נוצצות מציפיה" - ראוי לשמש כלבי רחוב המחכים לבעיטה מהקבצן המאכיל אותם ולא בכדי לתאר אדם הבקי בהבלי עולם כמוני אחד שכבר ראה הכל, הספיק הכל ולא מצפה לכולם - כמוני.

עוד דבר; לערב אנשים נוספים בדיון הידידותי המתפתח ביננו הרי זה בזוי ומתחת לכבודנו כך שלא לי ולא לך להשתמש באוכלוסייה תמימה ככלי בדיאלוג ולו גם תחת הכותרת "עדים - קבילים" (היות האלכוהול מרכיב כה מרכזי בתזונת קהילתנו ישלול קבילות אצל כל שופט).

(ג) מה זה לעזאזל מאבק חברתי צודק? ואיך בדיוק הצלחת להדביק גם אותי וגם את גיבוב הקלישאות הזה באותה הפסקה?

(ד) בכפר הנשיא הייתה פעם אורווה ובה שכנו הסוסות גיין ומנדי בנוסף לזאת תמיד הייתה בקיבוץ אוכלוסייה משגשגת של סוסי פוני וחמורים - אני אפנה כעת ישירות לקהל הקוראים בשאלה פשוטה "איפה הם היום?" (רמז: חיבת העורכת למחוות איום מן החי).

עוד שאלה רטורית אפנה לקהל הרחב: "האם עיתון קיבוצי מסוגל להיות פציפיסטי ואוהב אדם?" (תדפדפו במספר גיליונות "דברי" אם התשובה לא ברורה לכם).

עורכת יקרה, בסעיף 3 ציינת מסקנות שגיבשת ממכתבי הקודם הרשי לי לחלוק על מסקנותיך ולגבש את סעיף 4 שלך כמסקנותי הנחרצת כלומר אם מימוש הבטחה הינו אך ורק פתח לאיומים חדשים ודרישות נוספות ראי קטע: "...אינה רואה זאת בשום צורה, כפטור מכתובה נוספת..." אז בקריאה נרגשת אני פונה לכל הקוראים "אל

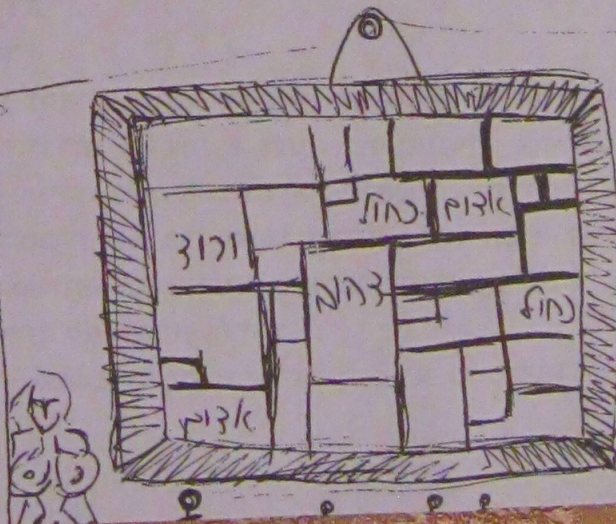
תקיימו הבטחות ותנצלנה נפשתיכם. אם כולם יצטרפו יחד איתי לתנועה ונקרא ביחד "אני ל"כופרי" לא כותב" - העתיד לנו ולילדינו אכן יהיה ורוד. ידוע שבכל סופר מצוי מספר מוגבל של ספרי מופת. דוגמא לכך ניתן לראות אצל גיבור ספרה המושלם של ג.ק. רולינגס "הארי פוטר", שהבליח אל מדפי העולם הספרותי ביום ענק וגדל להיות נער מציק ככל שפס הכשרון מידה האוחזת בעט של הסופרת, כך שלא נתפלא ש "ע. עוז" בהיותו מותג כלל ישראלי המייצג נאמנה את כל הגאווה הספרותית הלאומית של ישראל, אל שיפול מאותו נגע התוקף סופרים. ובהכירנו עובדות חיים אלו למה לנו להתפלא שבכל דור ודור קם גדול סופרי הדור ונוטל על עצמו את המשימה הלאומית של כתיבת ספרי המופת הישראלים של ע. עוז.

רק כדי לסבר את האוזן ההיסטוריה מלאה מקרים שכאלה: קפטן רוברטס האיום שודד הים מזרה האימה היה מקרה ידוע ובו פרישה בשיא לטובת גמלאות נוחה לא העלימה את השם ואת הדמות משבעת הימים. וגם אני בהיותי צופה מושבע של "הערוץ" בכבלים F.T.V זכיתי על בשרי לחוות חוויה דומה - 1. תצוגת האופנה של "ורסצה 96" בגדים מזעזעים, מעצב מוזר ואיליות חצי ערומות צועדות בסך (גן עדן).

2. תצוגת האופנה של "ורסצה 99" אותם בגדים מזעזעים ואותן איליות חצי ערומות צועדות (עדיין גן עדן), אך במקום המעצב מופיעה אחותו המוזרה לא פחות, כלומר היוצר השתנה אך העיקר לא. אם אחזור לעניין, אז לא לי לשפוט האם הכתיבה שלי הייתה עדיין בוסר כשכתבתי מה שכתבתי ברחם אימי, אציין רק שחבר השופטים החליט לזכות אותי בברנר ועל כך תודתי נתונה להם. אף לא אוסיף ואדון בנושא מי כותב מה (NATIONAL SECURITY) מונע ממני להרחיב בזאת אומר רק שאם כל הכבוד ובתקווה להמשך קשר פורה בינינו אצפה לקבל את התנצלותך קבל עם ועדה מעל דפי העיתון. שוב הפעם שלך תמיד ע. עוז השלישי

ג.ב.

1. סכומי הכסף שדיברנו עליהם עדיין לא מצאו דרכם לחשבוני (אני משוכנע שזוהי רק טעות מחשב או בנק ושהסכום המדובר בדרכו אלי כרגע).
2. כמו כן אצפה לראות את מכתבי הפעם כן בעמוד הפותח ולא מתחבא בסיום כנספח של כלאחר יד.
3. ישר אחרי מכתבי אצפה לראות את ההתנצלות הגורפת בדפוס גדול וגופן יפה.

אזור
אזור
אזור
אזור

מילות פרדה

השעה הייתה שעת שינה, ולכן צחצחתי שיניים עשיתי פיפי ונכנסתי למיטה. אני לא יודע בדיוק מה הייתה השעה, אבל שמעתי רעש, בתחילה ניסיתי להתעלם ממנו אבל פתאום בשניה הבנתי שזה לא חלום וכדאי לי לבדוק את פשר הרעש. ניסיתי לקום ולא הצלחתי להזיז כלום חוץ מידו שהרגשתם הלכה ונעלמה, יזה לא יכול להיות! אמרתי לעצמי. הרי היא הייתה כאן רק לפני שבוע, החושך הלך ונמוג ודמותה הכהה הלכה והגלתה לי כמו האמת שאי אפשר לברוח ממנה: היא חזרה.

"שלום אדוני" הדהד קולה בחושך.

"שלום לגבירתי, חשבתי שהיה לנו הסכם עבודה של עבודה אחת לחודש, עם הודעה מראש" עניתי בלחש.

"שום הסכם!" היא אמרה בטון שקט וחד משמעי שניתן לפירוש אחד בלבד - יאתה שלי וכרצוני תעשה. באותו הזמן שמתי לב גם לנצנוץ ה 9 מ"מ שלה בין הרגליים שלי.

"עכשיו תקשיב ותקשיב טוב, הצלחנו להגדיל את התפוקה ועכשיו עם הגידול הדמוגרפי וכל התושבים הזרים הללו אפשר להוציא גם עלון אחת לשבוע" היא המשיכה, מבלי להריח ששוב עשיתי במכנסיים מרוב פחד, "יש לך שתי אפשרויות: האחת היא לכתוב, לכתוב בשבילי מה שאני רוצה, או לאבד את הקטן שלך ובכך לפתור את בעיית ריבוי הגברים המיותרים בין כה וכה ובנוסף לפתור לך את בעיית הפיפי הזאתי. איכס אתה מסריח!"

- "התושבים הם העתיד שלנו, וחוף מזה למה את צריכה דווקא אותי? השיבי לי את חייו!" התחלתי מתייפח.

"בשום פנים ואופן! אני צריכה אותך לפתרון הסופי, אין סופר שמתבטא טוב ממך, בעזרתך אני אצור תלות בכל רפי השכל האלו, ולבסוף אשלוט במוחותיהם דרך העלון העלוב הזה, שאני פשוט מתעבת, כל היום ינו מתי יצא "כופרי", או יוואו איזה עלון טוב הוצאתם, או ימי כתב מה נו תגלו לנו ועוד הערות דביליות." "

- "אבל כבודך" מלמלתי, "אין סיכוי שכך תצליחי".

"כך! ורק כך אצליח, ואז אהיה שליטת הכפר" היא נופפה באקדח מולי.

- "לא, רק התכוונתי לומר שהידיים שלי נרדמות ואז לא אוכל לכתוב"

וכבר עלה במוחי רעיון.

"קדימה לעבודה!"

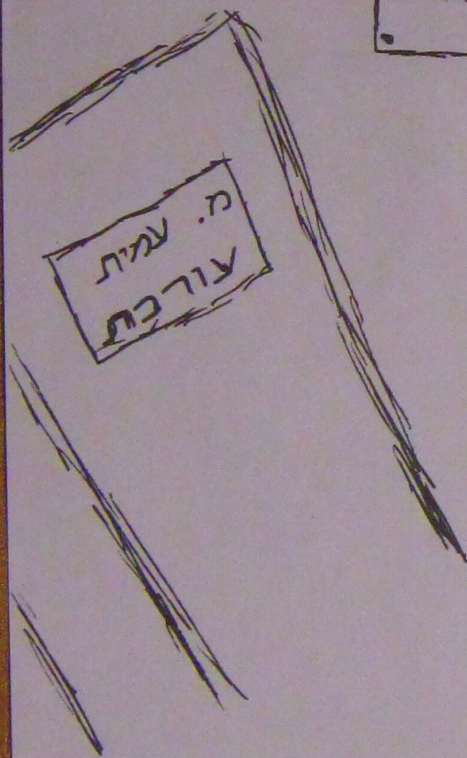
היא התירה לי את הידיים ונתנה לי נושאים שקשורים לפחד והענשה, ואני עבדכם הנאמן, מה יכלתי לעשות? התיישבתי ועשיתי את שאמרו לי..... וכך תחת נר, עם פיגימה ואקדח צמוד לי לראש - כתבתי. ולאחר שהעבודה הסתיימה, כבר ידעתי שלעולם לא אשוב לכתוב, כי ידעתי שהיא המפחידה, הקשוחה והמאיימת, היא הבורה שבנינו ויותר חשוב - אנאלפביתית שמעולם לא למדה לכתוב. ואחרי שהיא הלכה פשוט ישבתי וחיכיתי, כי לא היה טעם לברוח ממנה.

כותרות כופרי הדבר

סופר צללים שנהג לכתוב לעיתונינו המצליח, נרצח באכזריות ע"י אחת העורכות הראשיות של העיתון לאחר שחשף - בכתבתו האחרונה - את כוונותיה להשתלט על מוחות הקוראים. שמו לא ניתן לפירסום עדיין, וגם העורכת נעלמה.

ברצוננו לחזק את ידם של משפחת סופרי הצללים, ולהבטיח המשך עבודה פוריה ובטוחה יותר בעתיד.

"Fear is not only in the mind", J. Stalin

העוסקים במלאכה:

דותן מעיין

ישי מלכה

שגיא כץ

לירן (המלך) לינטון

יפעת דבולט

ארי טלברג

רותם איילון

אייל איסטון

איורים: [REDACTED] עינת מסר, תום הולצמן

ובהופעת אורח: מטייל אלמוני מהוקיטיקה, ניו-זילנד

עריכה: מלי עמית

תודה מיוחדת: תומר וויטהם

